

LIBERTADES

REFORZOS PARA A POLÍTICA NEOLIBERAL

As urnas 'acaban de falar', renovándolles a confianza a Núñez Feixó e a Xesús Vázquez. Porén, unha confianza que, a bo seguro, será negativa para o que debe significar a educación pública: unha educación que prepara e forma as maiorías sociais, cultural, científica, axiolóxica e mesmo profesionalmente desde os principios da participación democrática, o pluralismo, a crítica, o protagonismo das persoas como actores sociais de cooperación, o laicismo, a coeducación, o desenvolvemento social autocentrado e a inclusión.

Unha Educación Pública que é cooperadora necesaria dun proxecto social con mentes de poñer en pé unha sociedade xusta, aberta e libre; consciente do proxecto colectivo que quere construír; consciente, igualmente, da súa memoria e raíces, panca feliz e oportuna desde onde ser, xa que estamos nun mundo sen fronteiras decimonónicas. Unha sociedade, así, que poida considerar que ten na lingua -propia- unha ferramenta psico-social e cultural de alcance estratéxico -para dentro, e para fóra-; isto é unha fortuna.

Mais, a confianza concedida a Núñez Feixó e a Xesús Vázquez -así deberán asinar por vontade de normalización- en nome do PP -certo que con perda de respaldo electoral- é outra cousa; é unha pesadísima lousa. Unha confianza que se traduce en *taylorismo* administrativo, 'racionalización'... e miseria, pois hai máis miseria que a 'económica'; mais que tamén se traduce economicamente, aínda que non de modo inmediato e visíbel.

Miseria é descrer da coeducación social e sexual -ao amparar a privatización de servizos e de expectativas-; é miseria descrer da participación dos actores cotiáns na construción social colectiva; miseria é descrer da memoria e da nosa lingua en nome da chamada e pretendida liberdade individual, como deu a entender o candidato Núñez Feixó coa súa apelación electoral ao inglés, ao tempo que facía desleixo do galego; é miseria desconsiderar o plural tecido social autoorganizado, ata que se sinta abafado; é miseria conceder a primacía aos principios neo-liberais, campando sobre aqueles sectores sociais de amortecida cidadanía -que son case sempre redes clientelares conservadoras-, todo isto nun contexto de cansazo e de fatiga colectiva de ser galegos, de renovada emigración de mozos e mozas, descridos do presente ofrecido neste país, e de arrepiante mingua demográfica.

Con todo, probabelmente a oposición que nestes anos viñan representando o PSOE e o BNG non soubo estar á altura. Para gobernar, alternativamente, cómpre un proxecto. Neste presente, UN PROXECTO -de acción de goberno- COMPARTIDO. Porque, cando non se utilizan redes clientelares nin mecanismos de presión social conservadora -que substitúen adoito o proxecto- por ser contrarios ao sentido da democracia política, entón imponse un duro traballo ideolóxico e argumentativo, desde o que entretecer un proxecto críbel por amplos e converxentes sectores da cidadanía; re-elaborado por equipos políticos, intelectuais e técnicos abertos, transversais e con capacidade para integrar diferenzas e facer mestizaxe, con antelación precisa ao intre electoral.

Entre tanto, aí temos sen dilación a 'contrarreforma de Wert', que merece moito máis rexeitamento que aceptación. Celso Currás, un anterior conselleiro de educación, dixo dela que era "la reforma del sentido común". Unha nimiedade expresada e entresacada do preámbulo da proposta de lei para se referir a unha reforma educativa, sendo como son estas instrumentos estratéxicos complexos e afastados do que se chama un pouco irreflexivamente 'sentido común' para referirse a algo que pode ter eco social, xeralmente debido aos efectos da corrosión ideolóxica, á perversión da linguaxe e á eliminación da conciencia crítica.

Temos, logo, tarefa por diante, inmediata e a prazo medio, aqueles e aquelas que acreditamos no modelo da Educación Pública. Tarefa de denuncia, sen dúbida, e mais de proposición, pois que temos capacidade suficiente -e sempre mellorábel- para facelo. Desde a nosa especificidade como Nova Escola Galega, temos vontade de colaborar. Xa o dixemos, sen éxito certamente, cando hai varios anos deixaran de gobernar os de sempre. Lección aprendida? ■

